

Arrest

nr. 201 927 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar kinderen X, X, X en X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gelet op de terechtzitting van 18 december 2017, waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2012 dient de verzoekster een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 100 680 van 10 april 2013 vernietigt de Raad de in punt 1.2. genoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 19 november 2012.

1.4. Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot onontvankelijkheid van de medische verblijfsaanvraag van 24 oktober 2012. De verzoekster dient hiertegen opnieuw een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij 's Raads arrest met nummer 185 084 van 4 april 2017 wordt ook de in punt 1.4. genoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 11 juni 2013 vernietigd.

1.6. Op 1 augustus 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 27 augustus 2013 onontvankelijk verklaard. De verzoekster diende tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing een beroep in bij de Raad, maar bij arrest met nummer 185 085 van 4 april 2017 werd ter zake de afstand van het geding vastgesteld.

1.7. Op 3 juli 2017 beslist de gemachtigde opnieuw om de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 juli 2017 en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*R., V. (R.R.: ...5)
Geboren te L. op (...)1978
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
Verblijvende te: (...)*

+ minderjarige kinderen:

*-R., D.; °28.02.2000
-R., V.; °06.03.2003
-R., B. P.; °09.05.2010
-Z., L.; °01.11.2011*

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9^{ter} §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben een synthesesmemorie neergelegd binnen de in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet vermelde termijnen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad bijgevolg uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, waarbij hij argumenteert dat de verzoekster niet alleen een beroep kan instellen voor haar minderjarige kinderen aangezien beide ouders samen de kinderen dienen te vertegenwoordigen.

In de synthesesmemorie antwoordt de verzoekster hierop dat de vader van de kinderen gestorven is zodat zij alleen het ouderlijk gezag heeft over haar minderjarige kinderen en het beroep wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingesteld voor de minderjarige kinderen.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verweerder, in navolging van de argumentatie in de synthesesmemorie, dat zij de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid niet behoudt.

De Raad stelt dan ook vast dat het buiten betwisting staat dat de verzoekster als enige het ouderlijk gezag uitoefent.

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3.2. De tweede verzoeker, de heer R.(...) D.(...), is tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan de verzoekster dus niet meer voor de heer R.(...) D.(...) optreden. Vanaf dat ogenblik verliest de moeder haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoekende partij geacht het proces in eigen naam – en overigens zonder enige vormvereiste – verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De tweede verzoeker wordt zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter, 52, en 62, §2, van de vreemdelingenwet, van het koninklijk besluit van 17 mei 2017, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt in de synthesememorie als volgt toegelicht:

“Eerste en enige Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9ter, 52 en 62 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; Schending van het KB 17/05/2007; Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Artikel 62 §2 lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Ontvankelijkheid van het eerste en enige middel

Verwerende partij haalt in haar nota aan dat bepaalde aspecten hieromtrent niet ontvankelijk zouden zijn, omdat zij geen duidelijke omschrijving geven van de geschonden rechtsregel.

Eerst en vooral stelt verwerende partij dat het "KB 17/05/2007" onontvankelijk zou zijn en dit dus geen nauwkeurig omschreven middel naar voor zou brengen.

Verzoekster kan hiermee niet akkoord gaan.

Wanneer men het KB 17/05/2007 bekijkt, merkt men dat dit KB handelt over de benoeming en wijze van bezoldiging van deskundigen in het kader van een aanvraag conform art. 9ter.

Het KB handelt voornamelijk over de technische vereisten waaraan een deskundige dient te voldoen, zijnde elementen waar verzoekende partij ook niet op in kan gaan.

Doch art. 4 §1 van het KB 17/05/2007 stelt het volgende:

"Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig art. 9ter, §1 tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines:..."

Verwerende partij wist dan ook maar al te duidelijk dat het ging om deze rechtsregel.

De inhoud van deze rechtsregel werd immers duidelijk in het verzoekschrift vermeld en dat dit een probleem opleverde, namelijk het aspect dat er in casu geen bijkomend advies aan een deskundige is gevraagd.

Meer nog, verwerende partij heeft hierop specifiek geantwoord in haar nota waarin zij op p. 7 het volgende stelt:

" Verweerder merkt eerst en vooral op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat de arts-adviseur advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet."

Het is dus overduidelijk dat verwerende partij duidelijk op de hoogte was van de bedoelde rechtsregel dewelke duidelijk werd weergegeven in het verzoekschrift.

Gelet op het feit dat de inhoud van de rechtsregel in kwestie duidelijk naar voor kwam in het verzoekschrift, dat verwerende partij hier ook expliciet op geantwoord heeft en dat wanneer het KB 17/05/2007 geraadpleegd wordt, het meteen duidelijk is dat het enkel kan gaan om hetgeen bepaald in

art. 4, is duidelijk dat er in kwestie een duidelijke omschrijving is gegeven van de geschonden rechtsregel.

Dit aspect van het eerste middel dient dan ook als ontvankelijk te worden beschouwd.

Vervolgens stelt verwerende partij dat het begrip 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur' ook onontvankelijk verklaard dient te worden daar dit volgens haar geen duidelijke omschrijving is en zij verwijst hiertoe naar een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar dit begrip ook geformuleerd werd en dit onontvankelijk werd verklaard mede gelet op het feit dat er geen verdere toelichting werd gegeven.

De situatie in casu is echter verschillend.

In het verzoekschrift, wat ook in huidige synthesememorie wordt herhaald, zijn de te onderscheiden elementen waarop verzoekster zich baseert steeds apart weergegeven.

Hierbij wordt bij elk argument ook gesteld dat er sprake is van een schending van de vermelde rechtsregels, waarbij ook steeds specifiek wordt gesteld wat het probleem in kwestie is dat door verzoekster wordt ingeroepen.

Elk argument stelt dus duidelijk wat de grieven zijn met de beslissing in kwestie, op hetwelk ook steeds door verwerende partij wordt gereageerd.

Verwerende partij is zich er dus steeds duidelijk bewust van welk aspect van de rechtsregels in kwestie geschonden worden, wat af te leiden valt uit het feit dat zij op deze aspecten in haar nota ook dieper ingaat.

Dit aspect van het eerste middel dient dan ook als ontvankelijk te worden beschouwd.

Gegrondeheid van het eerste en enige middel

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 06.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven orde fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

In het verslag van de arts-adviseur staat het volgende te lezen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.10.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 5/10/2012 en bijgevoegde medische stukken (4/3/2011, 27/2/2012, 2/10/2012, 4/6/2010, 3/3/2010, 5/11/2010,10/2/2012,16/2/2012 8/10/2009) blijkt dat

betrokkene een aangeboren microcefalie vertoont met atrofie van de cerebrale hemisferen, en periventriculaire leukomalacie (verweking van de hersenen).

Betrokkene heeft daardoor problemen met mentale achterstand.

De laatste jaren waren er geen nieuwe verwikkelingen noch hospitalisaties.

Het enige dat men kan doen bij deze 17-jarige jongen is betrokkene omkaderen met onder meer rolstoel en krukken.

Bij een terugkeer naar zijn thuisland zou deze toestand evenmin kunnen verbeteren, maar ook niet verslechteren. Hoe dan ook, ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter Van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

Allereerst dient te worden opgemerkt dat de ziekte van R. D. in kwestie een chronisch evoluerende ziekte is.

Dit is ook reeds eerder door de medisch geneesheer K. B. opgemerkt in zijn advies dd. 10 juli 2013 hetgeen duidelijk stelt:

*"Het betreft hier... een chronisch evoluerend neurologisch lijden..."
(Advies Arts-Adviseur dd. 10 juni 2013)*

Het is dan ook belangrijk om het verloop van de ziekte na te gaan, doch de arts-adviseur heeft zich enkel gebaseerd op het medisch getuigschrift dd. 5 oktober 2012 en de daarbij gevoegde stukken, zonder enig bijkomend onderzoek uit te voeren.

Niettemin stelt de arts-adviseur wel het volgende:

*"Betrokkene heeft daardoor problemen met mentale achterstand.
De laatste jaren waren er geen nieuwe verwikkelingen noch hospitalisaties.
Het enige dat men kan doen bij deze 17-jarige jongen is betrokkene omkaderen met meer rolstoel en krukken.
Bij een terugkeer naar zijn thuisland zou deze toestand evenmin kunnen verbeteren, niet verslechteren."*

De arts-geneesheer heeft R. D. echter niet onderzocht en heeft ook nagelaten enige navraag hieromtrent te doen.

Niettemin kan de arts-geneesheer concluderen dat er in al die jaren geen enkele verwikkeling is geweest en kan hij concluderen dat, ook al gaat het om een mentale achterstand waarbij er daarenboven sprake is van een chronisch evoluerend neurologisch lijden, deze ziekte niet te behandelen of te verbeteren is.

Het enige dat men volgens de arts-geneesheer kan doen is betrokkene krukken en een rolstoel geven.

De arts-geneesheer maakt dus op basis van oude verslagen een conclusie over een evoluerende psychische ziekte die lijnrecht ingaat tegen alle bijgebrachte medische attesten.

De arts-geneesheer diende dan ook R. D. te onderzoeken, hetzij minstens te informeren naar de recente gezondheidstoestand van betrokkene.

Dit wordt ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest dd. 18 mei 2015 gekend onder nr. 145 492:

"Ten overvloede wijst de Raad er op dat hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, gelet op het voorgaande van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu kan worden verwacht -vooraleer zonder meer te stellen dat een behandeling niet nodig lijkt - zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de

betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is."

Op basis van deze gegevens en de bijgebrachte attesten was het dan ook meer dan duidelijk dat een bijkomend medisch onderzoek absoluut aangewezen was gelet op de psychische problematiek.

De stelling van verwerende partij dat de arts-adviseur niet verplicht is advies van een specialist in te winnen en niet verplicht is steeds een individueel en bijkomend medisch onderzoek uit te voeren doet hieraan geen afbreuk.

Door eenvoudigweg te stellen dat de arts-adviseur niet verplicht is om advies in te winnen of een bijkomend medisch onderzoek uit te voeren en er hieromtrent dan ook geen enkele juridische grondslag is, ondermijnt verwerende partij de inhoud van de wet.

Zoals aangehaald gaat de arts-adviseur lijnrecht in tegen alle bijgebrachte medische attesten, zonder enige verduidelijking waarom.

Daarnaast stelt hij dat er sprake is van een chronisch evoluerende ziekte, doch is wel in staat om op basis van oude medische attesten te stellen dat er de laatste jaren geen enkele verwikkeling is geweest en dat men niets meer kan doen dan D. ondersteunen met rolstoel en krukken.

Meer nog, verwerende partij stelt in haar conclusies dat verzoekster niet ontkent dat de ziekte van D. enkel nog maar kan ondersteund worden zoals met rolstoel en krukken.

Verzoekster ontkent dit ten stelligste, daarvan getuige huidige procedure en de medische attesten die verzoekster ook in eerdere procedures heeft bijgebracht.

Het is dus duidelijk dat de arts-adviseur eerst en vooral niet kan stellen dat de laatste jaren geen verwikkeling gebeurd zijn of dat men niets anders kan doen dan hem te ondersteunen met rolstoelen, zonder de persoon in kwestie dan ook recent te onderzoeken.

Gelet op het feit dat dit ingaat tegen medische attesten van verschillende geneesheren en het hier gaat om een specifieke problematiek, diende de arts-adviseur dan ook advies van een deskundige in te winnen.

Wanneer de arts-adviseur echter ervoor opteert om van deze mogelijkheden geen gebruik te maken, dient hij minstens te verantwoorden waarom hij van deze mogelijkheden weigert gebruik te maken.

Dit is immers essentieel voor verzoekster om te kunnen begrijpen hoe en waarom de arts-adviseur tot zijn conclusie komt, hetgeen momenteel niet mogelijk is.

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat er geen voldoende grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in deze wat uiteraard een schending inhoudt van de hierboven vermelde rechtsregels en -beginselen.

2.

Daarnaast is het zo dat verwerende partij zelfs doelbewust de recente inlichtingen omtrent de medische toestand van verzoekende partij heeft genegeerd.

Zo stelt verwerende partij zelf expliciet in haar beslissing:

"Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken"

Verwerende partij geeft dus zelf zo toe dat zij op de hoogte is van deze stukken met betrekking tot de medische regularisatie, daar zij immers deze stukken ontvangen heeft bij een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Doch in plaats van met deze stukken rekening te houden of op basis hiervan verzoekende partij te laten onderzoeken, kiest zij er bewust voor om deze stukken naast zich neer te leggen met als reden dat deze stukken nogmaals expliciet aan haar overgemaakt dienen te worden, ook al beschikte zij hier reeds over.

Een dergelijke houding kan natuurlijk niet worden gehonoreerd.

Verwerende partij was op de hoogte dat de medische toestand van verzoekende partij was gewijzigd en er kan dan ook worden verwacht dat de DVZ en met name de ambtenaar- geneesheer in casu hier minstens naar zou informeren wat ook bevestigd is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest dd. 18 mei 2015 gekend onder nr. 145 492:

"Ten overvloede wijst de Raad er op dat hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, gelet op het voorgaande van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu kan worden verwacht -vooraleer zonder meer te stellen dat een behandeling niet nodig lijkt - zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is."

In haar nota stelt verwerende partij dat zij vaststelt dat verzoekster de stukken van het beroep, waar verwerende partij dus duidelijk van op de hoogte was, niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet ter kennis heeft gebracht en dat het dan ook niet onredelijk zou zijn dat zij hier eenvoudigweg geen rekening mee houdt.

Verweerder geeft dus toe dat zij er expliciet voor koos om met deze stukken geen rekening te houden en dit niet onredelijk vond, waarmee zij duidelijk de procedure 9ter ondermijnt.

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat door een dergelijke proceshouding aan te nemen waarbij verwerende partij bepaalde informatie bewust heeft genegeerd en ook geen enkele poging heeft gedaan om de actuele medische toestand van verzoekende partij na te gaan er een schending is gebeurd van de hierboven vermelde rechtsregels en -beginselen.

3.

Zoals aangehaald is een eerdere beslissing van verwerende partij waarbij de aanvraag 9ter van verzoekende partij ongegrond werd verklaard, reeds vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 4 april 2017, gekend onder RvV 133 422.

Hierin heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat er door verwerende partij niet wordt ingegaan op het gegeven dat er in Bosnië - Herzegovina geen noodzakelijke behandeling toegankelijk en beschikbaar is en dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht:

"In casu blijkt uit de bestreden beslissing geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van de zoon van verzoekster in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer stelt wat dit betreft wel dat "het geen kritieke gezondheidstoestand betreft, dat de beschreven problematiek op korte termijn geen gevaar inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en geen direct risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of verblijf

...

De bestreden beslissing steunt op een deductie die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Hoewel bovenvermeld arrest duidelijk is, weigert verwerende partij met dit arrest in de praktijk daadwerkelijk rekening te houden.

De arts-adviseur vermeld eenvoudigweg dat de ziekte van verzoeker toch niet kan verbeteren of verslechteren en dat er dus geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt op een vernederende of onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling hieromtrent zou zijn.

Verwerende partij gaat daarbij de gezondheidsvoorzieningen in Bosnië-Herzegovina en de toegang hiertoe helemaal niet na, meer nog verwerende partij zwijgt hieromtrent in alle toonaarden.

Een dergelijke redenering kan natuurlijk niet worden gevolgd.

Het feit dat er sprake is bij verzoekende partij van een medische problematiek wordt door verwerende partij niet ontkent, maar zij stelt eenvoudigweg dat indien deze medische problematiek niet behandeld zou worden, dit geen enkel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van verzoekende partij daar de ziekte toch niet kan verslechteren of verbeteren.

Dit gaat eerst en vooral lijnrecht in tegen de verklaringen van de verschillende betrokken geneesheren, maar druist daarnaast ook in tegen de algemene kennis.

De arts-geneesheer heeft in dit dossier geen enkele vorm van onderzoek gevoerd of enig bijkomend advies van een deskundige zelfstandig geoordeeld dat de toestand van R. D. toch niet kan verbeteren of verslechteren en dus geen gevaar inhouden.

Dergelijke houding kan niet gehonoreerd worden, zoals ook wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest RvV 135 777 dd. 19 december 2013:

"Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen louter te stellen dat "deze psychiatrisch-psychologische problematiek evenwel ook zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en geen risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft" zonder te verduidelijken waarom hij dit oordeel is toegegaan."

Daar de arts-geneesheer zijn mening hieromtrent op geen enkele manier staaft, kan verzoekende partij ook niet begripen of nagaan hoe en waarom de arts-adviseur tot zulke conclusies komt.

Indien immers volgens de arts-adviseur een mentale retardatie onbehandeld geen enkel risico vormt voor de fysieke integriteit, het leven of op het ondergaan van een vernederende of onmenselijke behandeling, dient hiertoe immers enige vorm van bewijs te worden voorgebracht.

Dit wordt echter op geen enkele manier gestaafd en blijft bij een loutere bewering.

Gelet op de medische attesten en verklaringen van diverse geneesheren in dit dossier en de algemene kennis, is het duidelijk dat zulk een eenvoudige bewering dat de huidige medische problematiek zelfs onbehandeld geen enkel risico inhoudt niet alleen manifest incorrect is doch ook een ernstige schending inhoudt van de hierboven vermelde rechtsregels en - beginselen.

Verwerende partij antwoord hieromtrent eerst dat art. 9ter niet voorziet in de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Deze argumentatie van verwerende partij kan echter niet gevolgd worden en gaat in tegen de bewoordingen van het vonnis door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de eerdere beslissing van verwerende partij waarbij de aanvraag 9ter van verzoekende partij ongegrond werd verklaard, reeds vernietigd is bij arrest dd. 4 april 2017, gekend onder RvV 133 422:

"De bestreden beslissing steunt op een deductie die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Uit de bewoordingen hieruit valt duidelijk af te leiden dat er wel degelijk onderzocht moet worden of er al dan niet een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

De algemene en eenvoudige bewering van de arts-adviseur dat naar zijn mening de ziekte niet behandeld kan worden en enkel omkaderd en dat ze aldus geen gevaar uitmaakt voor het leven of de fysieke integriteit, zelfs onbehandeld, is dan ook duidelijk onvoldoende.

(...)"

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat hij, conform artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, uitspraak doet op basis van de synthesememorie, behoudens onder meer wat de ontvankelijkheid van het middel betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet bepaalt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Bijgevolg moeten de verzoekers in het verzoekschrift op voldoende duidelijke wijze omschrijven welke rechtsregel zij geschonden achten. Een gebrek aan een duidelijke omschrijving in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het desbetreffende middel of middelenonderdeel tot gevolg en dit euvel kan niet worden rechtgezet door voor het eerst in de synthesememorie toe te lichten welke rechtsregel men precies geschonden acht.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekers zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op een schending van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*, merkt de Raad op dat in het inleidend verzoekschrift op duidelijke wijze een inhoudelijke kritiek wordt naar voor gebracht die gericht is tegen de motieven van de bestreden beslissing en tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan deze beslissing ten grondslag ligt. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen zelf naar voor brengt, blijkt daaruit dat de verzoekers de schending beogen aan te voeren van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is dan ook ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Bijgevolg is het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 juli 2017. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 3 juli 2017 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Het medisch advies van 3 juli 2017 luidt als volgt:

"Naam: R., D. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit Bosnië en Herzegovina

geboren te Sarajevo op 28.02.2000

adres: (...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.10.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 5/10/2012 en bijgevoegde medische stukken (4/3/2011, 27/2/2012, 2/10/2012, 4/6/2010, 3/3/2010, 5/11/2010, 10/2/2012, 16/2/2012, 8/10/2009)) blijkt dat betrokkene een aangeboren microcefalie vertoont met atrofie van de cerebrale hemisferen, en peri ventriculaire leukomalacie (verweking van de hersenen).

Betrokkene heeft daardoor problemen met mentale achterstand.

De laatste jaren waren er geen nieuwe verwikkelingen noch hospitalisaties.

Het enige dat men kan doen bij deze 17-jarige jongen is betrokkene omkaderen met onder meer rolstoel en krukken.

Bij een terugkeer naar zijn thuisland zou deze toestand evenmin kunnen verbeteren, maar ook niet verslechteren.

Hoe dan ook, ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er neen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)"

De verzoekster betoogt dat dokter K. B. in zijn advies van 10 juli 2013 heeft opgemerkt dat haar zoon lijdt aan een chronisch evoluerend neurologisch lijden zodat het belangrijk is om het verloop van de ziekte na te gaan. De verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel heeft gebaseerd op het medisch getuigschrift van 5 oktober 2012 en de daarbij gevoegde stukken, zonder enig bijkomend onderzoek uit te voeren of enige navraag te doen. Niettemin kan de ambtenaar-geneesheer concluderen dat er in al die jaren geen enkele verwikkeling is geweest en kan hij concluderen dat deze ziekte, ook al gaat het om een mentale achterstand waarbij daarenboven sprake is van een chronisch evoluerend lijden, niet te behandelen of te verbeteren is. De verzoekster meent dat ambtenaar-geneesheer, indien hij op basis van oude verslagen een conclusie over een evoluerende psychische ziekte maakt, haar zoon diende te onderzoeken of dat hij minstens diende te informeren omtrent diens recente gezondheidstoestand.

De Raad stelt samen met de verzoekers vast dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het standaard medisch getuigschrift van 5 oktober 2012 en de daarbij gevoegde medische stukken, die allen dateren van vóór die datum (4/3/2011, 27/2/2012, 2/10/2012, 4/6/2010, 3/3/2010, 5/11/2010, 10/2/2012, 16/2/2012, 8/10/2009). Uit deze attesten leidt de ambtenaar-geneesheer af dat de tweede verzoeker lijdt aan een aangeboren microcefalie met atrofie van de cerebrale hemisferen en met verweking van de hersenen. Vervolgens oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de tweede verzoeker daardoor problemen heeft met mentale achterstand en dat er "*de laatste jaren*" geen nieuwe verwickelingen, noch hospitalisaties waren. Aangezien de ambtenaar-geneesheer vervolgens stelt dat "*deze 17-jarige jongen*" enkel kan worden omkaderd onder meer met krukken en een rolstoel, is het duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer zich bij zijn beoordeling uitgaat van de actuele medische toestand van de tweede verzoeker en niet van diens toestand op het moment van het voormelde standaard medisch getuigschrift van 5 oktober 2012. De tweede verzoeker was immers op het ogenblik van het advies van de ambtenaar-geneesheer (*d.d.* 3 juli 2017) 17 jaar oud, terwijl hij op 5 oktober 2012 pas 12 jaar oud was.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer of uit de bestreden beslissing zelf, noch uit de stukken van het administratief dossier, kan echter worden afgeleid waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om te stellen dat er "*de laatste jaren*" geen nieuwe verwickelingen, noch hospitalisaties waren. Het spreekt voor zich dat het niet opgaat om te verwijzen naar medische stukken van ongeveer vijf jaar oud en nog ouder, om vervolgens vast te stellen dat er "*de laatste jaren*" geen nieuwe verwickelingen waren. Zoals de verzoekers terecht aanvoeren, kon de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet vaststellen dat er de laatste jaren geen nieuwe verwickelingen waren zonder ten minste te informeren naar de recente gezondheidstoestand van de tweede verzoeker.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is om de betrokkene te onderzoeken, noch om een advies in te winnen van een deskundige en dat hij evenmin verplicht is om te informeren naar de recente gezondheidstoestand aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om alle nuttige informatie en medische stukken over te maken ter ondersteuning van de aanvraag. De verweerder verliest hierbij echter een aantal bijzonderheden van het voorliggende geval uit het oog.

Ook al voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad niet in de verplichting om de betrokken vreemdeling bijkomend te onderzoeken of om een advies in te winnen van deskundigen, dan nog neemt dit niet weg dat de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde risico's, alsook "*de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*" moet onderzoeken en dat hij daarbij wel degelijk de mogelijkheid heeft om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. De

keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. *In casu* is de Raad echter van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer niet op goede en redelijke gronden op basis van medische stukken die (meer dan) vijf jaar oud zijn, kan stellen dat er de laatste jaren geen nieuwe verwickelingen waren, zonder op zijn minst te informeren naar de recente gezondheidstoestand van de tweede verzoeker.

Waar de verweerder betoogt dat het de verzoekers zelf toekwam om meer recente medische stukken over te maken aan zijn diensten, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing werd voorafgegaan door twee eerdere onontvankelijkheidsbeslissingen van 19 november 2012 en 11 juni 2013, die door de Raad werden vernietigd (RvV 10 april 2013, nr. 100 680 en RvV 4 april 2017, nr. 185 085). Er kan van de verzoekers niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij nieuwe medische stukken overmaken aan het bestuur wanneer het bestuur over de desbetreffende aanvraag reeds een negatieve beslissing heeft genomen die, hangende het beroep bij de Raad, moet worden geacht wettig te zijn. Het is slechts in de zeer korte tijdspannes tussen de kennisname van de voormelde vernietigingsarresten van de Raad en de daarop volgende nieuwe onontvankelijkheidsbeslissingen dat de verzoekers eventueel in de mogelijkheid waren om het medisch dossier aan te vullen. In het voorliggende geval zijn er echter reeds twee vernietigingen van de Raad tussen gekomen. Aangezien het laatste vernietigingsarrest dateert van 4 april 2017 en het enkel aan de verweerder kan worden toegerekend dat hij er reeds tot twee maal toe niet in is geslaagd om de voorgelegde medische problematiek correct te beoordelen in het licht van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, kan de verweerder *in casu* niet dienstig tegenwerpen dat de verzoekers geen nieuwe medische stukken hebben overgemaakt in de luttele maanden (ten opzichte van meerdere jaren) dat de verweerder als gevolg van dit laatste vernietigingsarrest opnieuw diende te beslissen over de aanvraag. Dit klemt *in casu* des te meer nu de verweerder in de bestreden beslissing, zoals de verzoekers pertinent opmerken, uitdrukkelijk aangeeft geen rekening te willen houden met de medische stukken die werden toegevoegd aan "*het beroep tot nietigverklaring*".

Tot slot doet het gegeven dat de verzoekers in de korte tijdspanne na het laatste vernietigingsarrest van 4 april 2017 geen nieuwe medische stukken hebben overgemaakt aan het bestuur, geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde in zijn advies van 3 juli 2017 wel degelijk, zonder over enig recent stuk te beschikken, een uitspraak heeft gedaan over het gebrek aan nieuwe verwickelingen in de laatste jaren.

De Raad is dan ook van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk heeft gehandeld door, niettegenstaande de twee voorgaande vernietigingsarresten van de Raad, louter op grond van medische stukken van (meer dan) vijf jaar oud vast te stellen dat er "*de laatste jaren*" geen nieuwe verwickelingen waren. Een dergelijk oordeel vergt uiteraard dat de ambtenaar-geneesheer daadwerkelijk kennis heeft van de ontwikkelingen van de laatste jaren, hetgeen niet blijkt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE